

Arrest

nr. 81 041 van 11 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend de nietigverklaring te vorderen van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2012 tot weigering van de aanvraag om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een C-kaart.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2004 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een vrouw van Franse nationaliteit, met verblijfsrecht in België.

1.2. Op 25 februari 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart C, geldig tot 12 september 2012.

1.3. Op 6 december 2010 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt door de gemeente Oostende.

1.4. Op 2 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in om opnieuw ingeschreven te worden in de bevolkingsregisters en terug in bezit gesteld te worden van een C-kaart.

1.5. Op 13 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een C-kaart te weigeren. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"(...) Deze vreemdeling heeft op 02/09/2011 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een C-kaart nadat hij afgevoerd werd van ambtswege op 06/12/2010. Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Artikel 39§7 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 stelt: "De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel." Overwegende dat betrokkene geen enkel bewijs van aanwezigheid in België kan voorleggen sinds het voorstel tot ambtshalve schrapping tot de datum van de huidige aanvraag. Hij legt bij zijn aanvraag bewijzen voor die betrekking hebben op een aanwezigheid in Frankrijk. Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd. Wettelijke basis: art. 19 wet 1511211980, art. 35 en 39 K.B. 0811011981."

1.6. Op 17 januari 2012 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), alsook van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat artikel 19 van de Vreemdelingenwet is geschonden en er sprake is van een manifeste beoordelingsfout nu hij in het bezit is van een C-kaart die geldig was tot 12 september 2012 en hij ingevolge de bestreden beslissing niet in aanmerking komt om te genieten van het recht op terugkeer overeenkomstig voormeld artikel en overeenkomstig artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit.

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker werpt in het eerste middel de schending op van: - artikel 19 van de Vreemdelingenwet; - artikel 39 van het KB dd. 08.10.1981; - de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel; - de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. 3 De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de afgifte van een C-kaart werd geweigerd, met een bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is. In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: "Deze vreemdeling heeft op 02/09/2011 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een C-kaart nadat hij afgevoerd werd van ambtswege op 06/12/2010. Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. 4 Artikel 397 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 stelt: 'De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.' Overwegende dat betrokkene geen enkel bewijs van aanwezigheid in België kan voorleggen sinds het voorstel tot ambtshalve schrapping tot de datum van de huidige aanvraag. Hij legt bij zijn aanvraag bewijzen voor die betrekking hebben op een aanwezigheid in Frankrijk Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd Wettelijke basis: art 19 Wet 1 5/12/1980, art 35 en 39 KB. 08/10/1981." Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende op welke gronden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat aan verzoeker geen C-kaart kon worden afgeleverd. De overwegingen van de gemachtigde maken hierbij uitdrukkelijk melding van de toepasselijke wetsbepalingen. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden, in zoverre hij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet zou hebben gemotiveerd waarom verzoeker niet kon genieten van een recht van terugkeer. Het loutere feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde, kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Artikel 19 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: § 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest. Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen. De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld niet naleeft. §2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid' die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede lid die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de status van langdurig ingezetene herkrijgen. 5 § 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk § 4. Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken. Terwijl artikel 39 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt: § 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, eerste lid van de Wet), wil

genieten, moet: - bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is; - zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest. § 2. De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. (...) § 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. (eigen markering) De verwerende partij laat gelden dat verzoeker zich in zijn eerste middel beperkt tot de ongestaafde bewering dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ambtshalve verzoekers aanvraag diende te toetsen aan voormelde bepalingen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat de bestreden beslissing wel degelijk gestoeld is op voormelde wettelijke bepalingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op grond van het artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het KB dd. 10.08.1981 ten onrechte zou hebben besloten dat aan verzoeker geen C-kaart kon worden afgegeven. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeker niet opnieuw in het bezit kon gesteld worden van een C-kaart. 6 De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel inclus. Terwijl er geen sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. Artikel 19 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld

of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken.”

De voorwaarden om opnieuw te worden ingeschreven en om het recht te hebben op terugkeer, worden verduidelijkt in de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit.

Zo bepaalt artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit het volgende:

“De verblijfs- of de vestigingsvergunning of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied. Elke verblijfs- of vestigingsvergunning wordt ongeldig van zodra de houder langer dan twaalf maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 heeft voldaan.”

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

“§ 1.- De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 (§1) eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

-bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

-zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

§ 2.- De vreemdeling die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3.- De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4.- De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de verlenging of vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5.- De vreemdeling die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terug in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6.- De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7.- De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 februari 2008 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart geldig tot 12 september 2012. Op 6 december 2010 werd verzoeker ambtshalve geschrapt door de gemeente Oostende.

Verzoeker betwist niet dat hij op 6 december 2010 ambtshalve werd geschrapt. Overeenkomstig artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit bestaat het vermoeden dat verzoeker het land heeft verlaten. Het komt aan de verwerende partij toe om te onderzoeken of verzoeker voldoet aan de voorwaarden tot terugkeer. Het komt aan verzoeker toe te bewijzen dat hij het land niet heeft verlaten of dat zijn afwezigheid uit het land niet langer dan één jaar heeft geduurd.

Op 2 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in om opnieuw ingeschreven te worden in de bevolkingsregisters en terug in het bezit gesteld te worden van een C-kaart. Tussen de datum waarop de ambtshalve schrapping werd doorgevoerd en de datum waarop verzoeker zijn aanvraag indient om opnieuw ingeschreven te worden in de bevolkingsregisters is geen jaar verstreken. Op het ogenblik van zijn aanvraag tot herinschrijving was verzoeker bovendien in het bezit van een geldige verblijfskaart. De gemachtigde motiveert dat verzoeker zijn verblijf op het Belgische grondgebied niet aantoonde sinds het

voorstel tot ambtelijke schrapping tot de datum van de huidige aanvraag. Met dit motief gaat de gemachtigde er echter aan voorbij dat, wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfsvergunning het grondgebied verlaat, hetgeen in casu het geval is, hij gedurende een jaar recht op terugkeer heeft wanneer hij aan de desbetreffende voorwaarden voldoet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker binnen het jaar na het verlaten van het Belgische grondgebied, terugkeert naar België, hij alhier bij zijn ouders komt wonen en hij dienvolgens zijn recht op terugkeer wenst uit te oefenen. Door te motiveren dat verzoeker geen enkel bewijs van aanwezigheid in België kan voorleggen sinds het voorstel tot ambtelijke schrapping tot de datum van de huidige aanvraag, schendt de gemachtigde artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Een onderzoek naar de mogelijke schending van de overige aangevoerde bepalingen en beginselen is niet nodig nu de eventuele gegrondheid ervan niet tot een ruimere vernietiging kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2012 tot weigering van de aanvraag om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een C-kaart wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER